

Música que escalfa, fred que se'n va

Crònica del concert per la llibertat dels presos polítics a l'Estadi Olímpic organitzat per l'ANC | Gairebé un centenar de músics participen en un esdeveniment marcat per les baixes temperatures

Guillem Solé de Buhos al Concert per la Llibertat pels presos polítics | Xavier Mercadé

El concert per la llibertat dels presos polítics ha superat tots els contratemps i les adversitats i ha convertit un dia rúfol en una jornada de música, reivindicació i alegria. L'Estadi Olímpic Lluís Companys ha encabit gairebé 50.000 persones, deixant enrere les males previsions que auguraven les prop de 30.000 entrades venudes dos dies abans.

Si hi havia una paraula que estava en boca de tothom pels voltants de l'Estadi Olímpic abans de començar el concert, aquesta era 'fred'. El cel era gris i les temperatures no gaire agradables, tothom estava amb les mans a les butxaques i amb els dits creuats perquè no plugués. A dins l'**Always Drinking Marching Band** començava a escalfar l'ambient a peu d'escenari mentre la gent anava entrant i l'estadi s'anava omplint.

A dos quarts de 5 els primers de pujar a l'escenari i plantar cara han estat els americans **A Sound of Thunder**, que amb la seva versió d'"Els Segadors" metalitzada han fet aixecar els primers cartells de llibertat entre el públic. Acabat l'himne i amb els ànims alts ha vingut el primer parlament. El del fill de Jordi Sánchez deixant clar quin seria el ritme de la festa: cançó, parlament, cançó, parlament i cançó, parlament. Molts dels discursos eren lectures de cartes dels empresonats que llegien els seus familiars, a més de les consignes encoratjadores d'habituals del món independentista com Toni Albà, Joel Joan, Txé Arana o Lloïl Bertran. Eva Piquer, Mercè Pons o Elisabet Carnicé també han participat a l'acte.

A Sound of Thunder. Foto: Xavier Mercadé

Els següents músics que han pujat a l'escenari han estat **Èric Vinaixa**, Èric Vergés d'**Els Catarres**, **Joan Rovira** i **Oriol Barri**, que estaven interpretant "Invencibles" (d'**Els Catarres**) quan de sobte l'equip de so ha petat. Hi ha hagut uns minuts de confusió, des de la grada es cridava "No se sent", fins que de cop la música ha tornat a sonar. Per sort, ha estat una anècdota iniciàtica que no s'ha tornat a viure. La banda que durant tot el concert ha acompanyat estava encapçalada per **Joan Pau Chaves** i ha complert amb escriure.

Júlia Juvé i Salva Racero (ex-**Lax'n Busto**) han cantat "Que tinguem sort" de **Lluís Llach**, i ja aleshores es veia un estadi molt més ple que al principi. Seguidament, el col·lectiu **Ovidi 4**, format per David Fernández, Borja Penalba, David Caño i Mireia Vives, ha interpretat amb cadires però intensitat "Sageta de foc", d'**Ovidi Montllor**. Abans de fer-ho, l'exdiputat de la CUP no s'ha oblidat d'anomenar molts dels presos polítics que ha tingut Catalunya i els que malauradament encara té.

Toni Albà ha lamentat l'absència de **Sabina**, **Serrat**, **Loquillo** i **Vargas Llosa**, i acte seguit als **Ovidi 4** se'ls han afegit **Pau Alabajos** i **Cesk Freixas** per interpretar "Al vent" de **Raimon** i "L'estaca" de **Llach**. Abans que ningú cridés "On són les dones?", han pujat a escena el trio format per **Judit Neddermann**, **Gemma Humet** i **Paula Valls** per cantar amb elegància i èpica "L'àguila negra", la cançó de **Barbara** adaptada per **Maria del Mar Bonet**.

Pau Alabajos i Cesk Freixas. Foto: Xavi Mercadé

Sense concessions ha tocat entrar a **Quico Pi de la Serra**, que venia amb ganes de cantar als quatre vents "Si els fills de puta volessin" i ho ha fet amb tanta passió i amb tantes dedicatòries (Franco, Pujol...) que tothom s'hi ha afegit a l'uníson. També han estat a l'alçada els que l'han succeït: l'única cançó en castellà de tota la jornada ha estat el "Libre", de **Nino Bravo** cantat per Marc Riera (**Doctor Prats**), Pau Lobo (**Sra. Tomasa**), Jordi Ginesta (**Bonobos**), Josep Montero (**Oques Grasses**), Kel Sangüesa (**Itaca Band**) i Gerard Aledo (**Animal**).

Quico Pi de la Serra. Foto: Xavier Mercadé

Després d'aquest equip que ha revisitat un èxit dels setanta ha cantat el quartet compost per **Montse Castellà**, **Ivette Nadal**, Aitor Cugat (**Xeic!**) i Miquel Cubero (**Ojo de Buen Cubero**); tots junts han cantat "Esperança" de **Txarango**. Un cop el poc sol que hi havia ja havia caigut, **Els Amics de les Arts** i l'**Orfeó Català** han repetit l'actuació que ja van fer per a la manifestació d'aquest any de l'11-S, cantant "Louisiana o els camps de cotó". Tot això envoltats d'un mar de llums de mòbils.

A continuació, una altra barreja de músics encertada ha acompanyat Guillem Solé de **Buhos** amb la cançó "Barcelona s'il·lumina". Eren a l'escenari Kelly Isaiah (**Koers**), Adrià Dilmé (**Germà Negre**), David Rosell (**Brams i Dept.**) i Ander Valverde (**Green Valley**), i els mòbil continuaven amunt i per primera vegada els crits d'independència han sobrepassat els de llibertat.

Arribats a aquest punt, el tram final ha començat amb uns clàssics que no podien faltar: la **Companyia Elèctrica Dharma** ha interpretat "La gent vol viure en pau" i "La terra festejada". Joan Fortuny ha recordat Roger Espanyol, el músic que va perdre un ull el dia del referèndum, i han fet embogir el públic amb el càntic musicat d'"Els carrers seran sempre nostres".

Joan Fortuny de l'Elèctrica Dharma. Foto: Xavier Mercadé

Abans que **Beth** pugés a l'escenari per cantar "País petit" de **Lluís Llach**, s'han passat alguns missatges en forma de vídeo dels consellers a l'exili, i el punt àlgid del vespre ha estat quan el president Puigdemont s'ha adreçat als assistents al concert. L'última traca de cançons l'ha cremat **La Banda Impossible**, formada per un conjunt de *frontmen* del rock català i que al Canet Rock del 2015 ja havia mostrat la seva química.

Gavaldà (**Els Pets**) amb "Pau", Quintana i Thió (**Sopa de Cabra**) amb "Camins", Jofre Bardagí (**Glaucs**) i Joan Masdéu (**Whiskyn's**) amb "Ho tornaria a fer", Fortuny (ex**Lax'n Busto**) amb "Llença't" i Tarrés (**Gossos**) amb "Corren" (acompanyat de **Judit Neddermann**). Tots ells ens han fet tornar als noranta i han demostrat que la màquina musical comandada per Joan Reig (**Els Pets**), **Toni Xuclà** i companyia continua estant ben greixada per a futures aparicions sorpresa.

Per acabar, però, hi havia una altra sorpresa: el càntic col·lectiu de "We Shall Overcome" popularitzat per **Pete Seeger** i rebatejat com "Tots junts vencerem". Amb abraçades i posats commovedors, tots els músics s'han acomiadat cantant "Tornaré a ser lliure" (versió que **Sopa de Cabra** feia del "I Shall Be Released" de **Dylan**) amb un ritme més relaxat i proper al reggae, que els ha anat perfecte per enganxar-la amb "Get Up, Stand Up" de **Bob Marley**. Portant la batuta, una **Mònica Green** pletòrica, que ha conclòs un concert exitós tot i les previsions de punxada que es notaven a l'ambient abans de començar. L'ANC ha estat a l'altura i ha estat capaç d'organitzar un macroesdeveniment en qüestió de setmanes, amb èxit de convocatòria i amb moments màgics.